

človek: če je prost, «greši» in skriva in ga ne moreš razločevati od drugih ljudi, ker vsi skrivajo; če pa ga zasači paragraf in mu dokaže, hoče biti v tvojih očeh zver in propalica, ker ga je sram povedati, da je človek, ki odgovarja za vse in za nič. Hoče biti močan sam v sebi in spokornik v tvojih očeh, če se mu zdi hliniti se.

Gospod, majhen in starejši in z visokimi naslovi je vneto tolmačil in razlagal, pripovedoval o svojstvih «teh» ljudi iz dolgoletne izkušnje in se pri mladoletnih ujetnikih posluževal vzgojnih momentov.

Vsepovsod ista zgodba, samo nekje je udarilo s tako silo, da se je vse zamajalo in se je raztrgalo, se razrušilo v prah: dojenček v materinem naročju med zločinkami. Beži, beži, da se ne zvrneš in ne omahneš; paragraf je postal očiten zločinec.

«Oče, dober teater delate!»

STANO KOSOVEL:

NE GOVORITE!

(1915.)

Ne govorite, ah, ne govorite,
z besedami le dušo mi težite!

Jaz sem goščava, v njej nebroj dreves,
ki od prerokb živijo in čudes,
ki iz vrhov jim rastejo bolesi.

Jaz sem na težki, na poslednji cesti...

Vrzite bakljo, da se vname les,
da iz grmade kvišku plane kres
in kakor bliski zažare vrhovi,
ko mi v slovo zapojejo rogovi
in smrtnih se zavem lavin:

Vi proti solncu gřeste, jaz — v pogin..

*Ni prav jasno -
Nov: 14/8. 1921 s*